

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/99/2018
Identifikačné číslo spisu: 2315205664
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Pepelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2315205664.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: TOP REAL Šaľa, s.r.o., Jánošíkova č. 2, Šaľa, IČO: 45 982 406, právne zastúpený: Advokátska kancelária - Mgr. Šiagyová, s.r.o. v likvidácii, so sídlom Jánošíkova č. 2, Šaľa, IČO: 36 868 817, v mene ktorej spoločnosti koná advokátka a likvidátorka: Mgr. Diana Šiagyová, proti žalovanému: Stavebné bytové družstvo, Horná 926/1, Šaľa, IČO: 00 170 74, zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., , 1. mája 173/11, Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 3.603,57 eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 15Cb/18/2015, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21Cob/57/2017 zo dňa 26.06.2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta ako súd prvej inštancie (ďalej aj „prvoinštančný súd“) rozsudkom č.k. 15Cb/18/2015-357, zo dňa 02.03.2017 zamietol žalobu a žalovanému priznal plnú náhradu trov konania.
2. Súd prvej inštancie rozhodol na základe dokazovania k návrhu, ktorým žalobca žiadal zaviazať žalovaného k povinnosti zaplatiť mu istinu vo výške 3.603,57 eur s poukazom na to, že vlastníci bytu v bytovom dome na ul. L.. D.. X. č. XXXX v Š. vypovedali žalovanému ako správcovi bytového domu, na základe predchádzajúceho rozhodnutia zhromaždenia vlastníkov bytov konaného daň 04.04.2013 správu bytového domu s tým, že uplynutím 3-mesačnej zákonnej výpovednej lehoty dňom 31.07.2013 došlo k ukončeniu právneho vzťahu o správe bytového domu na strane žalovaného a k voľbe nového správcu, s ktorým bola dňa 16.09.2013 uzatvorená zmluva o výkone správy, ktorá nadobudla dňa 07.11.2014 účinnosť. V súlade s činnosťou správcu boli vyhotovené predpisy zálohovaných platieb, ktoré boli doručené žalovanému ako vlastníkovi bytov v predmetnom bytovom dome v počte 34 bytov, čím mu vznikla zo zákona povinnosť uhradiť tieto zálohové platby a platby na tvorbu fondu prevádzky údržby a opráv bytového domu, celkom vo výške žalovanej istiny. Žalovaný si túto povinnosť v mesiaci

február 2015 nesplnil, preto sa žalobca tohto nároku domáhal súdnou cestou.

3. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie, oboznámil sa so žalobou a s obsahom predložených listinných dôkazov, konkrétne výpisom z LV č. XXXX, Zmluvou o výkone správy uzatvorenou medzi žalobcom a niektorými vlastníkami bytov v bytom dome zo dňa 16.9.2013, Prehlásením o pristúpení k Zmluve o výkone správy zo dňa 10.2.2014, zo dňa 7.11.2014, predpismi záloh a poplatkov adresovaných žalovanému, prípisom o doručení zmluvy o výkone správy s výzvou na prevedenie zostatku fondu a odovzdanie dokumentácie k bytovému domu zo dňa 28.11.2014, informáciou od žalovaného pre vlastníkov bytov zo dňa 10.12.2014, výpoveďou zo zmluvy o výkone správy zo dňa 5.4.2013, prehľadom platieb a úhrad, Zápisnicou a prezenčnou listinou zo schôdze vlastníkov konanej dňa 4.4.2013, čestným prehlásením pani I. a pani J. zo dňa 6.10.2016 a ostatnými k veci sa vzťahujúcimi listinami a zistil, že návrh nie je dôvodný.

4. Vyhodnotením zistených skutočností a po právnom posúdení veci súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca nie je aktívne legitimovaný na uplatnenie si finančného plnenia titulom nároku, ktorý odvodzuje zo zmluvy o výkone správy, ktorú súd prejudiciálne vyhodnotil ako neplatnú, nakoľko ak nedošlo k platnému vypovedaniu zmluvy s dovtedajším správcom, ktorým je žalovaný, platnosť predchádzajúcej zmluvy bráni existencii novej zmluvy o výkone správy bytového domu so žalobcom a návrh preto v celom rozsahu zamietol.

5. Proti rozsudku prvoinštančného súdu podal v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu je pre nesprávnu aplikáciu normy hmotného práva nezákonné, ústavne nekonformné a je preto potrebné ho zrušiť. Navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná náhradu trov konania.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) konštatoval, že nepovažuje za potrebné sa osobitne opakovane venovať tvrdeniam odvolateľa, pretože sa s nimi v dostatočnom rozsahu a podrobne prvoinštančný súd zaoberal a vysporiadal. Odvolací súd po preskúmaní veci nezistil existenciu dôvodu, ktorý by založil opodstatnenosť odvolania. Podľa jeho názoru prvoinštančný súd aplikoval správnu právnu normu a správne ju i vyložil, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, odvolací súd sa s ním stotožnil a podľa § 387 ods. 1,2,3 C.s.p. odvolaním žalujúcej strany sporu napadnutý rozsudok potvrdil.

7. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v celom rozsahu s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 2 C.s.p.

8. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca, prípustnosť ktorého vyvodil z ust. § 420 písm. f) C.s.p., § 421 ods. 1 písm. a), b), c) C. s. p., a § 432 ods. 1 C.s.p. Dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu sp. zn. 21Co/57/2018 zo dňa 26.06.2018 zrušil a vec vrátil dovolaciemu súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

9. Žalobca namietol nesprávne vyhodnotenie odvolacieho súdu ako aj prvostupňového súdu ohľadom aktívnej a pasívnej legitimácie účastníkov v konaní, predovšetkým v riešení žalovaným nastolenej prejudiciálnej otázky určenia platnosti resp. neplatnosti právneho úkonu, čím sa odchýlil od ustálenej súdnej praxe (okruh účastníkov konania neplatnosti právneho úkonu) a účastníkom napadnutých právnych úkonov neumožnil relevantne sa v konaní brániť, čím bolo porušené ich právo na spravodlivý súdny proces. Žalovaný má za to, že odvolací súd následne hrubo pochybil pri nesprávnom právnom posúdení veci a aplikácii normy hmotného práva (nesprávna aplikácia zákona o vlastníctve bytových a nebytových priestorov s ohľadom na legislatívne zmeny - novela zákona č. 205/2014 účinná až od 01.10.2014 zavádzajúca sprísnenú kvalifikovanú väčšinu pri uznávaniaschopnosti zhromaždenia vlastníkov bytov v ust. § 14 zákona.), vec nesprávne právne posúdil a preto odvolací súd nesprávne a

nezákonne arbitrárne rozhodol, a to ústavne nekonformným spôsobom.

10. Žalobca v dovolaní tvrdil, že odvolací súd vo svojom odôvodnení uviedol, že konania schôdze sa zúčastnilo 42 ľudí, ale z prezenčnej listiny nebolo zrejmé, kto je vlastníkom a kto nájomcom. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nikde neuviedol, ktoré hlasy považoval za neplatné, tieto skutočnosti ani v konaní neriešil, bola to len prezentácia žalovaného, ktorú si odvolací súd v celosti bez ďalšieho vysvetlenia osvojil. Podľa názoru žalobcu bolo a je jednoznačne možné podľa listu vlastníctva aktuálneho v čase konania schôdze ozrejmiť, kto zo zúčastnených bol vlastníkom a kto nájomcom bytu v bytovom dome. Uvedené však nebolo predmetom konania ani dokazovania na súde prvej ani druhej inštancie. Z predloženej prezenčnej listiny bolo v porovnaní s listom vlastníctva nepochybné, že zo 42 zúčastnených bolo 34 vlastníkov bytov, ktorí následne po prijatí rozhodnutia spísali výpovede, pričom prezenčná listina ako aj písomné výpovede boli v konaní riadne predložené. Žalobca namieta, že v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu ani nie je zrejmé, ako dospel k záveru, že platne hlasovalo len 32 vlastníkov, a nie požadovaných 33 a taktiež, že splnomocnené osoby neboli riadne splnomocnené, keďže k prezenčnej listine boli pripojené plné moci s úradne osvedčenými podpismi splnomocniteľov.

11. V dovolaní žalobca poukázal na striktnosť aplikácie normy hmotného práva, ktorá sa podľa jeho názoru mňa účelu a zmyslu zákona. Žalobca sa stotožnil s konštatovaním súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu, ktoré vo svojich rozhodnutiach konštatovali, že v bytovom dome bolo vo vlastníctve fyzických osôb 24 bytov (ostatné byty boli vo vlastníctve žalovaného, ktorý mal byť aj správcou bytového domu), čo pri celkovom počte 64 bytov v bytovom dome dosahovalo nadpolovičnú väčšinu, avšak nie kvalifikovanú, Zhromaždenia vlastníkov sa zúčastnili všetci títo vlastníci a všetci prejavili nespokojnosť s výkonom správy a z tohto dôvodu sa rozhodli zrušiť tento právny vzťah. Zhromaždenia sa zúčastnili aj nájomcovia bytov, ktorí mali niekoľko rokov podané žiadosti o odkúpenie bytov, a ktorým žiadostiam nechcel žalovaný ako správca vyhovieť, pričom k uzavretiu zmlúv o prevode vlastníctva bytov došlo až po podaní žalôb na súd takže v prípade, ak by žalovaný ako správca konal v súlade so zákonom, by rozhodovanie bolo markantnejšie a neviselo by na jednom alebo dvoch hlasoch. Podľa žalobcovho posúdenia, za vypovedanie jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností hlasovali všetci 34 prítomní vlastníci bytov, ktorí predstavovali nadpolovičnú väčšinu všetkých vlastníkov a z tohto dôvodu došlo k prijatiu platného rozhodnutia. Žalobca má tiež za to, že zvolanie schôdze ani rozhodnutie vlastníkov osvedčené v zápisnici, nie sú právne úkony, ktorých neplatnosti by bolo možné sa domáhať.

12. Uvedené skutočnosti mali byť podľa názoru žalobcu riešené vo vzťahu ku všetkým vlastníkom bytového domu, ktorí sa zhromaždenia vlastníkov zúčastnili a ktorí toto rozhodnutie prijali, nakoľko sa jedná o ich prejav vôle, a teda v prípade určenia neplatnosti výpovede tak mali byť účastníkmi konania, z ktorého dôvodu im bolo odopreté právo na spravodlivý súdny proces. V tomto žalobca poukázal na publikovanú ustálenú prax, ktorá jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností určuje okruh účastníkov konania v určovacích žalobách. Podľa názoru žalobcu, pre nedostatok pasívnej legitímácie mal byť návrh na určenie neplatnosti výpovedí vlastníkov v bytovom dome zamietnutý.

13. Žalobca vzhľadom na uvedené skutočnosti a s poukazom na dikciu zákona má za to, že súd nesprávne a ústavne nekonformným spôsobom v rozpore a rozdielne s ustálenou súdnou praxou vyhodnotil otázku preklúzie práva, resp. otázku naliehavého právneho záujmu na určení, rovnako tak nesprávne aplikoval normu hmotného práva, čím porušil ústavné právo na súdnu ochranu, a preto vec nesprávne právne posúdil a vo veci rozhodol nezákonne, ústavne nekonformným spôsobom, svoje rozhodnutie nedostatočne zrozumiteľne odôvodnil po skutkovej aj právnej stránke a z týchto dôvodov žalobca napadol rozhodnutie dovolaním v súlade s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku.

14. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný ktorý uviedol, že nesúhlasí s odôvodnením v bode I. dovolania žalobcu trvá na tom, že v konaní pred súdom prvého stupňa boli vypočutí všetci svedkovia, vlastníci bytov v predmetnom bytovom dome, ktorých navrhli obe strany sporu. Súd sa podľa názoru žalovaného dostatočne zaoberal výpoveďami svedkov, vlastníkov bytov ako aj nájomcov. Žalovaný je

toho názoru, že právo vlastníkov bytov na spravodlivý proces nebolo porušené.

15. Žalovaný vo svojom vyjadrení zastával názor, že odvolací ani prvoinštančný súd nepochybil pri skúmaní platnosti a účinnosti zmluvy o výkone správy, ktorú predložil v konaní žalobca a z ktorej odvodzoval svoje právo na plnenie. Na žalobcovu námietku v ktorej uviedol, že súd prvej inštancie sa ani nezaoberal existenciou perfektnej, platnej, a účinnej zmluvy o výkone správy, ktorú vlastníci vypovedali, nakoľko ju vlastníci nevedeli vo svojich výpovediach špecifikovať, žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalobca tento argument uviedol až vo svojom dovolaní a taktiež že žalobca mal možnosť požiadať o predloženie tejto zmluvy v konaní pred prvoinštančným súdom, čo nespravil. Žalobca podľa názoru žalovaného neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia a v konaní pred súdmi sa nikdy nedomáhal určenia neplatnosti tejto zmluvy.

16. Žalovaný bol toho názoru, že žalobca nepreukázal žiadny dôvod na podanie dovolania, tak ako pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom, nepreukázal, že je vôbec aktívne legitimovaným na podanie žaloby resp. že je správcom bytového domu a má nárok na žalovanú sumu 3603,57 eur.

17. Žalovaný navrhol aby dovolací súd dovolanie podané žalobcom voči rozhodnutiu krajského súdu odmietol ako nedôvodné.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací /§ 35 Civilného sporového poriadku, ďalej C.s.p./ po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané /§ 424 C.s.p./ zastúpená v súlade s ustanovením § 424 ods. 2 C.s.p., bez nariadenia pojednávania /443 C.s.p./ preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom, uvedeným v § 432 ods. 1 a 2 C.s.p.

19. Podľa § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

20. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

21. Podľa ustanovenia § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno takéto rozhodnutie napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C.s.p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

22. V posudzovanom prípade žalobca vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. ako aj z ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ C.s.p.

23. Podľa § 420 písm. f/ C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny postup súdu znemožnil strane sporu realizovať jej patriace práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu je potrebné rozumieť taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky patrí napríklad právo vykonávať procesné úkony vo forme stanovenej zákonom, právo nazerať do spisu a

robiť si z neho výpisy, právo vyjadrovať sa k návrhom na dokazovanie, právo byť predvolaný na pojednávanie a pod.

25. Pre prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia možno rozumieť nesprávny /vadný/ procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ako aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, pričom zároveň sa jedná aj o porušenie procesných práv, garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom nesprávny procesný postup /čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry k § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku a judikatúry ústavného súdu SR/ sa rozumie faktická činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, nie však samotné rozhodnutie súdu vo veci, ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

26. Dovolací dôvod je vymedzený v súlade s ustanovením § 431 ods. 2 C.s.p., vtedy, ak dovolateľ v dovolaní výslovne uvedie, akým konkrétnym procesným postupom, ktorý dovolateľ považuje za nesprávny, mu odvolací súd, prípadne súd prvej inštancie znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súčasne je potrebné, aby dovolateľ špecifikoval, aké konkrétne jemu patriace procesné práva mu boli nesprávnym procesným postupom znemožnené. V prejednáwanej veci dovolateľ ním uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C.s.p. týmto spôsobom nevymedzil, keďže nijako nekonkretizoval nesprávny procesný postup a ani procesné práva, z realizácie ktorých mal byť nesprávnym procesným postupom vylúčený.

27. Vzhľadom na skutočnosť, že uznesením Okresného súdu Galanta boli na spoločné konanie spojené veci, vedené pod sp. zn. 15Cb 5//2015 a 15Cb 18/2015, dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval tiež z ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ ,b/ a c/ C.s.p., v zmysle ktorých je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

28. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C.s.p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi /§ 440 C.s.p./ rozhodujúci význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v takom prípade závisí od toho, ako dovolateľ konkretizuje a sám vysvetlí, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že sa jedná o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa v dovolaní vysvetliť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní, z čoho vyvodzuje jeho prípustnosť ako aj náležitým spôsobom označiť právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu /§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p./, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola ešte vyriešená /§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p./, resp. ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne /§ 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p./ Vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu dovolacím dôvodom dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje relevantné vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania /uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26.09.2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 08.06.2017/.

29. Otázka relevantného právneho významu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p. musí byť zároveň riešená odvolacím súdom, pričom odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie a musí ísť tiež o otázku zásadného právneho významu. Prípustnosť dovolania je daná vtedy, ak dovolací súd sám dospeje k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. ním riešená otázka má po právnej stránke

skutočne zásadný význam, pričom nie je relevantný subjektívny názor dovolateľa.

30. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 C.s.p., musí ísť o otázku právnú /v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku/, pričom nesprávne právne posúdenie môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia.

31. Ako vyplýva z obsahu dovolania, žalobca namieta nesprávne právne posúdenie veci s poukazom na vyhodnotenie skutkových okolností, týkajúcich sa predmetu sporu konajúcimi súdmi, ako aj skutočnosť, že v konaní nebol skúmaný naliehavý právny záujem na určení, ktorý bližšie nešpecifikuje, ako však vyplýva z obsahu jeho podania, poukazuje zrejme na určenie platnosti Zmluvy o výkone správy bytov a nebytových priestorov na ulici L.. D.. X. s. č. XXXX v Š., čo však nebolo predmetom podanej žaloby. Je potrebné tiež zdôrazniť, že dovolateľ prípustnosť ním podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. a zároveň podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Ako vyplýva aj z rozhodnutia sp. zn. 6Cdo/123/2017. Súčasná existencia predpokladov prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. a zároveň § 421 písm. b/ C.s.p. sa navzájom vylučuje. Nemožno totiž odôvodňovať prípustnosť dovolania tým, že určitá právna otázka je rozhodovacou praxou dovolacieho súdu riešená ustáleno /§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p./ a zároveň, že tá istá otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená /§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. /.

32. Je tiež potrebné konštatovať, že dovolateľ v dovolaní spochybňuje zistený skutkový stav v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku, dovolací súd je však v zmysle § 442 C.s.p. viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Z uvedeného dôvodu závery dovolateľa týkajúce sa toho, aké skutkové zistenia vyplynuli z vykonaného dokazovania sú preto irelevantné a dovolací súd sa nimi nemohol zaoberať.

33. Keďže dovolateľ vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/,b/ a c/ C.s.p. nevymedzil dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C.s.p., dovolací súd jeho dovolanie podľa § 447 písm. f/ C.s.p. odmietol.

34. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje /§ 451 ods. 3 druhá veta C.s.p. /. O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie / § 262 ods. 2 C.s.p./.

35. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.